

Inspira teatristuudio leidis uue juhendaja!

Inspiral on hea meel teada anda, et alates 19. septembrist alustab taas koos käimist Inspira teatristuudio. Teatristuudiosse oodatakse 9.–12. klassi õpilasi. Kokku saadakse kolmapäeviti ja neljapäeviti kell 15.00–17.00 nii KG ruumides kui ka Kuressaare Linnateatris!

Teatristuudio juhendaja kirjutab:

Tere! Olen Tanel Ting ja hakkan sellest aastast juhendama Inspira teatristuudiot, kuhu ootan noori, keda vähegi huvitab lavakunsti ja näitlemise maailm. Noori, kes tahavad ennast paremini tundma õppida ja samas koos luua midagi põnevat, mida ehk ka teistele näidata. Ise olen alles noor ja kaks aastat tagasi lõpetanud näitleja,

kuid näitlejaks sain ma läbi pika otsingutee. Enne teatrikooli käisin lühikest aega õppimas tantsu ja noorsootööd ning reisisin Austraalias, kuni lõpuks jõudsin näitlemise juurde. Mind paelub teater meeletult. Minu suur kirk on film ja kõik, mis teatriga seotud. Praegu töötan Kuressaare Linnateatris. Kuna mulle meeldib noortega töötada ja olen seetõttu ka mitmeid draamatöötube andnud, siis nüüdne juhendamine tuleb natuke suurem väljakutse ja kindlasti ka palju põnevam, sest saan minna õpilastega teatritöös sügavamale. Kindlasti tegelen hääle, liikumise, lavalise olekuga, tekstide analüüsimisega ja palju muuga. Kuna tahan noortega jõuda ka mingisuguse lavastuseni, siis loodan, et noored on motiveeri-

tud ja valmis looma, sest mulle meeldib lavastust luua meeskonnatööna. Minu jaoks on lavastus meeskonnatöö.

Et kogu eelnev ei oleks liialt hirmutav, siis julgen öelda, et midagi keerulist ja rutiinset ei tule, kui just noored ise seda ei

soovi. Igatahes loodan, et kokku tulevad noored, kes tahavad midagi lahedat teha. Esimene tund toimub 19. septembril kell 15.00 KG aulas!

Inge Jalakas

Inspira teatristuudiole Miniteatripäevadelt laureaadi tiitel ja preemiad

22.–24. märtsini Saaremaa Ühisgümnaasiumis toimunud 28. Saaremaa Miniteatripäevadelt tõi Inspira teatristuudio koju auväärse laureaadi tiitli.

Lavale astusime etendusega „Peegeldus perroonil“, mis on loodud Gerly Otsa „Vaksali“ ainetel.

Etteruttavalt olgu mainitud, et Gerly sai auhinnatud kui parim dramaturg.

Näitlejate sõnul oli Miniteatripäevadel osalemine väga lahe kogemus, mis liitis trupi tervikuks. Žüriilt saadud tagasiside oli väga positiivne ning südantsoojendav.

Hinnatud laureaadi tiitel oli meile suur üllatus, mida siiani on raske uskuda. Saadud kogemus oli väärtuslik ning juba kibelemelavalau-dadele tagasi.

Juhan Soon pälvis Saaremaa parima meesnäitleja tiitli. Rasmus Vendel teenis välja eripreemia.

Tanel Tingi juhendamisel on kaheksast Kuressaare Gümnaasiumi õpilasest moodustunud trupp tegutsenud alates 2018. aasta septembrist. Täname juhendajat ja kaasaellajaid!

Triinu Rääm

Inspira teatristuudio miniteatripäevade eelõhtul. Foto Gert Lutter

Meie KG

KURESSAARE GÜMNAASIUM
VABADUS, ILU, TÕDE

Kuressaare Gümnaasiumi ajaleht

Nr 1 (465)

18. juuni 2019

Meie KG nr 1/2019

Populaarsed, palju vaatamisi koguvad ja paljude lugejate arvates just need kõige põnevamad – persoonilood pakuvad alati huvi kõigile meie lugejatele ning sellest aastalõpu erinumbrist leiad valiku just nendest.

Püüdsin valikusse jätta võimalikult eriilmelised lood, juubilarid, vilistlased, pikaajsed töötajad, õpilased, inimesed, kes andnud meie koolile tema näo ... Kõik on omamoodi olulised ja huvitavad.

Linda Paadiku, meie kauaegse hea kolleegi lugu kogus sel õppeaastal üldse kõige rohkem vaatamisi.

Allakirjutanu sünnipäeva puhul ilmunud loo valimist ehk annab põhjendada kolleegipreemia vääriliseks tunnistamisega hiljutisel direktori tänuüritusel.

Marko Kesküla on järjekordne vilistlane, kes kooli tööle jõudnud, XIX lennu vilistlane veel pealekauba!

Kristin Lauri kirjust teest läbi meie kooli kirjutab lihtsalt suurepärase loo Reet Lasn.

Kristel Paju artiklist saame lugeda, mida arvab KG hoolekogu korraldatud küsitluse tulemuste põhjal meie kooli õpilaste lemmikõpetajaks tunnustatud koolipreili ise õpetajaametist ja klassijuhatamisest.

Marit Tarkin tutvustamist ei vaja. Defineerimatut maestrot üritab oma artiklis defineerida Ave Jõgi.

Ann Tarkini intrigeeriv persoonilugu jätab õhku vaid ühe küsimuse – sel õppeaastal ilmus kolm persoonilugu Tarkinatega. Millal tulevad neljas ja viies?

KGd tabanud **beebibuum** vääris äramärkimist ja aitäh kõigile, kes lookese sünnile kaasa aitasid!

Neljanda klassi õpilasega eriti tihti intervjuusid ei ilmu. **Linda Männikuga** rääkis konkurssidel käimisest, jäätisest, makroonidest ning Andrus Kiviräha teostest Eve Tuisk.

Tanel Tingi juhendamisel aga jõudis Inspira teatringi täiesti uuele tasemele!

Head (suve)lugemist kõigile!

Gert Lutter

Muhu wallas sündis täna 90 aasta eest üks tulewane vilunud naisõpetaja.

90 aastat on ka riigi jaoks päris pikk aeg, saati siis veel ühe inimese elus. Linda Paadiku sünnipäev suisa „vedas“ mind sirvima 14. septembri ajalehti aastast 1928. Kuressaare Rahva Häälest leidsin lausa neli haridusteemalist artiklit, ühes neist otsiti „vilunud naisõpetajat, kes ka käsitööd mõistab“ – tulevase õpetaja sündimiseks oli hea päev.

Linda Paadik töötas meie koolis, õpetades keemiat, ja kui ta karjääri jooksul on tulnud olla ka kehalise kasvatusõpetaja ja koolide inspektor, on tema põhialaks ikka olnud loodusained. Sellel alal on ta töötanud ja õpetajana tuntust kogunud ning õpilaste ja kolleegide armastust ning tänu pälvinud. Lindaga tundus keemia õpilastele nii lihtne. Ja see on õpetajatöö juures tähtsaim – anda ainet nii, et ei saa arugi, et tehakse rasket tööd.

Ka tema tütre Piretist sai loodusainete õpetaja. Ema suure

juubeli eel mõtiskleb ta: „Meie ema on töötanud hariduses kogu elu, enamiku sellest ajast on ta olnud õpetaja. Hea õpetaja – olen seda hinnangut kuulnud eakaaslastelt nii ise koolis õppides kui ka hiljem emaga koos samas koolis õpetades. Ta on olnud südamega õpetaja, kes keemia ja bioloogia kõrval on ikka eelkõige õpetanud last ja arendanud isikut. Mõnes mõttes võibki öelda, et tema pedagoogilised võtted olid ajast ees. Huumorisoon on tal hea, neid nn koolinalju räägib ta siiani. Koolitund oli tema jaoks püha üritus. Mäletan, et kui minu lapsed haiged olid, siis oli ema kohe platsis – koolitund ei tohtinud ära jääda ja mina PIDIN tööle minema. Lastega on ema alati hästi klappinud. Ka 90-aastasena tuleb ta toime lapse-lapse-lapse hoidmisega. Mõttekerkus ja hoolivus on see jõud, mis teda tegusana on hoidnud.“

Ka needsamad lapselapsed saavad täna sõna sekka öelda.

Madli Pihel: Meie memme on kõigile ja kõiges alati toeks. Tema elutahe ja iseseisvus on imetlusväärsed. Ta on meile kõigile alati toeks.

Liina Pihel: Meie memme on suur eeskuju oma liikuvuse ja krapakusega. Iga päev teeb ta 3000–5000 sammu ja kui ilm õue minna ei luba, siis kütab mööda treppe üles-alla.

Liisa Paas: Meie memme on omamoodi taimetark – kasvatab kuldvitsa ja aaloed, utsitab kõiki neid kasutama. Nii on need taimed jõudnud ka minu aknalauale Londoni kodus.

Kaarel Paas: Meie memme on maailma parim vanavana-ema.

Mis jääb meil, Kuressaare Gümnaasiumi perel, muud kui soovida Lindale tugevat tervist, et jaguks seda mõtteerksust ja uudishimu!!! Palju-palju õnne, armas Linda!

Ave Jõgi

Gert Lutter on ümmargusel juubelil elu parimas vormis

Fotoamatööri autoportree

Leia fotolt üks naiivsetest, kes uskus direktor-klassijuhataja ähvardusi selle kohta, mis juhtub, kui ilma lipsuta tulla. 9.b klass, 1994

Rakveres, tõenäoliselt klassiekskursioon.

Kuressaare 2. Keskkool. Seda, et need uksed kunagi pruunid olid, üldse ei mäleta ...

Kuressaare Gümnaasiumi raudvara Gert Lutter tähistab täna 40. sünnipäeva.

Ameti poolest on Gert IT-spetsialist. Hoolitseb kooli veebilehe eest, mille ta ise on loonud. Programmeerib, on vajaduse korral tehniliseks toeks jne. Sellega aga tema tegevused kaugeltki ei piirdu. „Koolitöö mulle seepärast meeldib, et siin saab tegeleda millega iganes,“ tähendab Gert ise – üks päev on ta fotograaf, siis küljendaja, siis jälle peajasjalikult IT-meis. „Igaüks siin ei lähe.“

Omal ajal alustas Gert aga hoopis õpetajana. Üsna pea pärast gümnaasiumi lõppu pöördus ta oma endise klassijuhataja Toomas Takkise poole ja küsis tööd. „Direktor ikka aitab,“ muheleb Gert, kes juba toona oli arvutitega sina peal. Nii hakkaski ta andma arvutiõpetust ehk tundi, kus õpetati tekstitöötlust ja muud säärast. „Minu jaoks oli see eneseületamine, kuna olen pigem tagasihoidlik ja publiku ees rääkida ei armasta, aga õpilased natuke nagu tundsid vist, et ma olen oma noore ea tõttu pigem oma ja väga pättust ei teinud,“ meenutab Gert.

Juba õpetamise kõrvalt te-

geles ta kooli arvutite haldamisega. „Vanasti oli see keerulisem. Täna tuleb pingutada, et tarkvara katki teha, aga tol ajal oli pigem tüüpiline, et arvuti ei läinud tunni alguses käima ja see tuli tagaruumi viia,“ selgitab Gert, et õpetajatel tuli tema poole tehniliste probleemide tõttu hoopis tihedamini pöörduda kui praegusel ajal. „Nüüd on töö see pool hakanud ära kaduma, kuna tarkvara on paremaks läinud ja inimesed ise oskavad ka arvutitega paremini toimetada,“ lisab ta.

Pildigaleriide autor

Mõned head aastad on Gerti võinud kooli peal näha ka fotokaamera. Omal ajal, kui kool esimese peegelkaamera soetas, polnud ta aga sugugi fotograafiahuviline. „Võeti vastu otsus, et koolil on korralikku kaamerat vaja, see ostetigi ja keegi pidi sellela pildistama hakkama. Algul ei olnud see minu jaoks eriline hobi ja pigem oli nii, et jah, ma võin teha küll,“ meenutab Gert. Ühest hetkest läksid aga Gerdi fotod järjest paremaks ja nii hakkas fotograafia talle üha enam meeldima. „Praegu vaatan, et mu vanad fotod on ikka päris koledad küll,“ muheleb ta

juba teatud professionaalse kretinismi varjundiga.

Alaline toimetuse liige on Gert olnud ka koolilehe Meie KG juures. Eialgu oli tegemist pigem infolehega, kuid ühel hetkel võttis hiljutine juubilar Marit Tarkin asja tõsisemalt käsile ja 2003. aastal hakkas ilmuma juba sisukam koolileht. Peatoimetajad on hiljem korduvalt vahetunud, kuid Gert on alati jäänud nende paremaks käeks. Täna on koolileht turvaliselt veebis, kuid omal ajal ilmus see paberil. „Küllaltki pikk debatt oli selle üle, kas on mõtet igal nädalal tuhat eksemplari trüükikojast seda paberit välja lasta,“ nendib Gert. Lõpuks otsustati, et ei ole. Samas olid need tema sõnul huvitavad ajad, kui leht veel kolmapäeviti paberil ilmus.

Väljaspool kooli naudib Gert väga jalgrattaga sõitmist. „See pole enam hobi, vaid pigem selline fanaatiline juba,“ märgib Gert laia suuga naerdes. On näha, et rattasport on tõesti tema teema. Kooli ajal Gert kehalise kasvatus tunde just ei nautinud. Pigem meenub talle veremaitse, mis suhu kippus, kui jälle mõni ränk jookis või harjutus ette võeti. Mõned aastad ta

gasi avastas ta aga, et sport võib olla ka täitsa lõbus. „Hakkasin trenni tegema, muutsin harjumusi, võtsin kaalus palju alla ja seda inimest, kes oli varem, ei tunne ma enam ära,“ on mees 40. sünnipäeva eel endaga rahul.

Rahulolevad kolleegid

Rahul on Gerdiga ka kolleegid. KG direktori Toomas Takkise sõnul on Gert üks iseseisvalt mõtleb väga tubli mees, kellele saab alati kindel olla.

Eesti keele ja kirjanduse õpetaja Eve Tuisk tunneb aga kahte Gerti: „Kolleegi Gerti ja sõpra Gerti.“ Sõprus pärineb peajasjalikult mullusest kooliaastast, kui Eve Meie KG peatoimetaja oli. „Selle aastaga avastasin, et meil on palju sarnaseid jooni ja huvialasid. Tõösse ja tegemistesse suhtumine on ka üsna samasugune: kui midagi teha, siis kire ja põhjalikkusega, mitte ülejala.“ Lisaks hindab Eve Gerdi juures kõrgelt ka seda, et kui Gert midagi hästi ei oska, siis ta võtab lihtsalt kätte ja teeb selle endale selgeks. „Gert on nii mitmetahuline ja äge. Palju õnne Sulle, Gert, ikka jätkuvalt julgeid ettevõtmisi ja eneseületamisi!“

Raido Kahm

Linda Männik 4.a klassist on vabariigi tasemel lugeja

Linda armastab jäätist sama palju kui raamatute lugemist! Foto Eve Tuisk

Laupäeval, 20. oktoobril kogunesid Eesti lastekirjanduse keskusesse võistlusele „Kus hundist räägitakse“ Eesti 4. klasside parimad ettelugejad. Saaremaad esindas vabariigis 2. koha vääriliselt meie kooli 4.a klassi õpilane Linda Männik. Kohtun Lindaga kohvikus, et temalt toimuks kohtu pisut lähemalt uurida.

Ootamatult selgub, et magusoolikalt Lindal ei ole ning ta eelistab süüa kerge salat. Küll aga ei ütle ta ära ühest jäätisest, mida koos sõbrannaga nautida. Nii et raamatujuttude vahele tekivad mõned arutelud makroonide üle, tüdrukute omavahelised naljad ning põiksed lastele mõeldud mängutruppa. Aga see ongi vahva, sest näitab, et tegemist on ühe täitsa tavalise toreda 4. klassi tüdrukuga.

Kui uurin Lindalt võistulu-

gemise kohta, vastab ta täiesti siiralt, et enne Tallinnasse minekut ei kartnud ta midagi, aga Eesti lastekirjanduse keskusesse kohale jõudes tuli väike ärevus sisse, sest kõik olid nii tõsiste nägudega ja kui nad (teised võistlugejad) lugema hakkasid, tegid nad seda väga püüdlult ja liigagi ilmekalt.

Konkursi võitja jäi Lindale aga üsna kohe silma, sest too luges hästi loomulikult ega pingutanud üle. Kui küsin, kas ta arvas võitja kohe ära ja lootis ka ise nii heale tulemusele, vastab ta siiralt, et kuna see oli tema esimene taoline konkurss ja tal puudus varasemast kogemus, ei osanud ta midagi arvata ega oodata.

Linda luges konkursil oma lemmikautori Andrus Kivirähki lugu „Hunt ja sinililled“. Sama autori mitmed teisedki teosed on tal juba läbi loetud.

Muide, maakondliku konkursi esimese koha auhinnaraamatu, Kivirähki „Tilda ja tolmuvingel“ luges tüdruk ühe päevaga läbi – nii väga meeldib talle nimetatud autor.

Uurimisel, kuidas Linda raamatute juurde üldse jõuab, selgus, et õpetaja Sirje Mehik annab igal kuul ühe raamatu lugeda. Ja see Lindale meeldib, sest siis ta avastab enda sõnul taas, kui tore on lugeda. Õpetaja Sirje oli see, kes andis Lindale ja tema klassikaaslastele ka maakondlikule võistlusele õpetussõnad kaasa: „Lugege valjusti, ilmekalt, öelge kõik sõnad selgelt välja!“ ja „Harjutage!“

Tundub, et Linda on kõike seda arvesse võtnud, sest vabariiklikul konkursil pälvitud teine koht kinnitab tublit tööd. Kindlasti mängib aga olulist rolli ka see, et Lindale enda-

le on noorest peast ette loetud. „Emme luges minu lemmikraamatut!“ ütleb ta meie jutuaajamise lõpetamiseks. Eks sealt see raamatuarmastus algabki! Kui armastad, mida teed, siis lähebki ju hästi!

Palju õnne, armas Linda ja õpetaja Sirje! Ikka raamatuid nautides edasi!

Eestis tähistatakse 20. oktoobril ettelugemise päeva alates 1994. aastast. Juba 13. korda märgiti seda päeva ära üleriigilise ettelugemise võistlusega, mida hindas kolmeliikmeline žürii: NUKU muuseumi juhataja Maria Usk, Eesti Rahvusringhäälingu saatejuht Kristo Elias ja Eesti Lastekirjanduse Keskuse direktor Triin Soone.

Eve Tuisk

Nunnumeeter lakke ehk KG pere kasvab!

Illustratsioon Gert Lutter

Seda halli novembrit nagu polekski. Meile vaatavad vastu päikesed, kes ilmselgelt on suutnud luua juba „oma päikesesüsteemi“, kus, nagu me kõik teame, käivad asjad nii, et planeedid ja muud asjaosalised liiguvad ümber nende. Täna looga tervitame meie kooli töötajaid ja nende peresid, kes tegelevad tähtsaima tööga – laovad vundamenti uutele eludele nii, et tormituuled, mis edaspidi vahel räsida võivad, neisse pragusid ei suudaks tekitada.

Raina Tiidovee poeg **Oskar** on tõeline mürakaru. Ema Raina loodab, et järgmisel aastal avab Inspira ka müramiseringi, siis saab Oskar enda lemmiktegevust ringis jätkata.

Kaisa Sau **Elisabeth** on väike avastaja. Ta tahab igale poole pääseda, kõike näha ja katsuda.

Ta on püüdlik, nutikas, kuid võõrastega ettevaatlik. Ja suur loomaarmastaja on ta ka.

Anni Haandi **Gustav** on üks rõõmus ja seltskondlik härra, kes naudib väga tähelepanu ning Peter Bence'i klaverimängu! Igasse päeva mahub neil rõõmsat mängu, muusikat, naeru ja kallistusi!

Piret Posti **Mattias** on selline tšill vend, nii et elukaaslasena on ta päris hea valik. Ta ei pidutse poole ööni, vaid läheb viisakalt kell kaheksa magama. Ta ei lärma ega lase kogu majale valjusti tühakat, nii et alumise korruse naabrid ei ole veel minema kolunud. Musti nõusid ta ka kraanikaussi vedelema ei jäta (ilmselt küll suuresti seetõttu, et ta ei ulatu veel kraanikausini) ja üleüldiselt on ta üks mõnus poisu.

Maria Koppeli ja Sander

Suurhansu **Sanna** on väga armas ja rõõmsameelne laps. Sannale toob alati naeratuse näole kodu seinal olevad Evestuse joonistused emmest ja issist, mille kinkisid 40. lennu lõpetajad. Ema Maria päevad mööduvad Sannat vaadates ja imetledes.

Kristi Hints **Kinne** (1a 8k) on energiline ja nõudlik preili, kes paneb kodus pidevalt enda ja teiste piire proovile. On sünnist saati olnud väga valju häälega. Oskab efektselt kulmu kortsutada ja silmi pööritada. Kodust väljaspool on pigem tagasihoidlik vaatleja. Enda jaoks meeldivatele inimestele jagab kelmikaid naeratusi. Teda huvitavad muuhulgas mootorratturid, suured (teetöö)masinad ja turnimine.

Noorem õde **Kene** (2,5 k) on rahulik ja tähelepanelik rõõmu-

rull. Üle kõige armastab magada ja (valitud inimestega) õhinal suhelda. Kinne hoolib Kenest väga ja Kene kannatab vanema õe hoolimise enamasti rahulikult ära.

Eve Tuisu **Triinu Liis** on väga jutukas preili, kes eriti aktiivselt suhtleb diivanipatjade ja kardinatega. Aeg-ajalt tunneb ema Eve vajadust nendesse vestlusesse sekkuda, et ta saaks aru – päriselus vestluspartner üldjuhul vastab midagi ning mõnikord segatakse jutuajamistele ka vahele. Õnneks saab emme nendel hetkedel päris tihti avala naeratuse osaliseks.

Lisaks on pisiperet Merje Dolgovskil ja Nikolai Rabinil. Õnnitlused ka nende peredele!

Ave Jõgi

Marko Kesküla: mind panevad liikuma uued põnevad väljakutsed

Kuressaare Gümnaasiumis alustab sel aastal tööd kehalise kasvatuse õpetaja ja 7.b klassijuhataja Marko Kesküla, kelle elu on sport saatnud juba lasteaiast saati.

Marko, sa oled meie kooli 19. lennu vilistlane ja sinu klassijuhataja oli Marje Pesti. Kooli lõpust on omajagu aega möödas, milliste tunnetega siia tagasi tuled – nüüd juba kehalise kasvatuse õpetajana?

Gümnaasiumi lõpust on tõesti juba mõnda aega möödas, aga eks ma olen siia majja aeg-ajalt ikka sattunud vahepeal ka. Siit uuest sisse astuda on alati kuidagi soe ja kodune tunne olnud, kuigi maja ise on vahepealsete aastatega võrdlemisi palju muutunud. Viimase nädala jooksul on mul olnud võimalus maja peal veidi rohkem ringi jalutada ja häid mälestusi peidab endas iga nurgatagune ja koridor.

Milline oli sinu esimene tööpäev KGs, kes aitas või aitab sul sisse elada?

Esimene tööpäev oli augusti lõpus ja kulges pigem maja peal ringi jalutades ja uute kolleegidega tutvudes. Järgnevad päevad on olnud juba teisemad, koosolekute ja koolitustega. Olen nädalaga saanud väga palju uut infot, mida kõike on vaja teha ja meelde jätta. Igatahes annan endast parima, et ruttu sisse elada ja kõik võimali-

kult kiirelt toimima saada. Õnneks on mul väga toetavad ja abivalmid kolleegid.

Siin on kindlasti peidus lugu, kuidas sai sinust just KG õpetaja?

Ausalt öelda mingit pikka ja põnevat lugu sellest rääkida ei olegi. Minu hea sõber Juhan Kolk on siin majas juba mõned aastad töötanud ja kevadel, kui vabanes kehalise kasvatuse õpetaja koht, ütles ta, et ma sobiks nende punkti väga hästi. Nii ma kandideerisin. Seejärel viis üks asi teiseni ja kokkuvõttes olen lisaks poiste kehalise kasvatuse õpetajale ka klassijuhataja.

Millised koolid on elus läbitud ja millised tööd/tegemised on senises kogemustepagasis?

Peale KG lõpetamist siirdusin õpinguid jätkama Tallinnasse, teadmata täpselt, mida ma siis tegelikult õppida tahan. Paar esimest pealinna aastat saigi proovitud erinevaid kooli ja erialasid, kuni lõpuks maandusin Tallinna Ülikooli kehakultuuri teaduskonnas. Kuna sport ja sporditegemine on mind saatnud lasteaiast saati, siis tundsin lõpuks, et olen leidnud selle, mida ma päriselt teha tahan. Ülikooli ajal hakkasin tegelema ka judoga ning teisel kursusel alustasin vaikselt juba treenitööd lasteaias väikelaste judotreenerina. Kooli ja trennide kõrvalt käisin veel ka tööl, aga to-

taalselt teises valdkonnas.

Pärast ülikooli lõpetamist otsustasin veidi maailmas ringi vaadata ja kuna mu teiseks suureks kireks on lohesurf, siis sai sihtkohtade valikul määravaks tuul. Paari aasta pärast kodusaarele naastes oli kindel plaan avada päris enda surfiklubi, mis sai ka teoks ja toimib ilusti tänaseni. Nii ongi minu suved alates aastast 2011 kõik möödunud Mändjala rannas surfates, teisi õpetades ja laste surfilaagreid korraldades.

Saaremaale tagasi tulles alustasin veel ka tööd kohalikus judoklubis Töll, millele järgnes töötamine Saaremaa Spordikoolis.

Milline on kõige eredam mälestus enda kooliajast?

Mingit konkreetset lugu või seika mul eraldi esile tuua ei olegi. Kõige toredamad mälestused on oma gümnaasiumiaegse klassiga seotud, meie ühised üritused ja reisid ning muidugi peod.

Mõni lugu, mis näitab, milline õpilane sa ise olid?

Olin selline keskmine õpilane. Kohustuste ja koolitööde täitmisega väga ei tormanud, aega ju oli, kuni äkki avastasin, et tegelikult ei olegi. Kui oli valida, kas kodus õppida või trenni minna, siis kindlalt trenni, õppida jõuab ju pärast ka. Aga vajalikul hetkel suutsin ikka ennast kokku võtta ja kõik asjad positiivsele tulemusele tehtud saada.

Kuidas tundub, kas KG on nende aastate jooksul muutunud? Millised traditsioonid ja tegemised tunduvad tuttavad, millised mitte?

Kindlasti on päris palju muutunud, nii sisu kui välimus. Esimese, minu jaoks uue asjana, mida minu kooliajal ei olnud, on liikumis- ja tantsuvahetunnid. See kõlab päris põnevalt. Eks on asju, mis tuttavad enda kooliajast, ja täitsa uusi lahendaid tavasid.

Mis sind elus kõige enam innustab?

Mind panevad liikuma uued põnevad väljakutsed, uued teostamist vajavad ideed ja seiklused.

Koolitöö on pingeline ja lõppematu, millele sul veel aega jätkub?

Lisaks õpetaja ametile jään edasi töötama ka treenerina Saaremaa Spordikoolis. Surfamas käin kindlasti edasi igal tuulisel võimalusel. Sel suvel avastasin enda jaoks veel ka golfi, mis tundub päris põnev.

Mida soovid lisada või soovida õpilastele/kolleegidele?

Kolleegidele sooviks jaksu ja rahulikku meelt algavaks kooliaastaks ja õpilastele palju põnevaid uusi teadmisi.

Merle Rekaya

Marko – õpetaja ja treener, kes püüab ühendada surfi ja golfi.
Foto Gert Lutter

Kristin on kena, ilus, abivalmis, hooliv, tundlik, rõõmsameelne, tore, lahke, soe, hea, armas, sõbralik, vahva, huumorimeelne, lahe, lõbus, maailma parim õpetaja. Foto Gert Lutter

„Ma olen selles koolis üles kasvanud,“ ütleb sünnipäevalaps Kristin

Täna 30. sünnipäeva tähistav Kristin Lauri on tulnud KG uksest sisse väga erineval moel ja erinevates rollides: ema süles, ema käekõrval, esimese klassi õpilasena, gümnaasistina, personalitöötajana, kolleegina, klassijuhatajana, huvijuhina, lapsevanemana.

Ema süles ja käekõrval

Kristini ema Kaja Puck meenutab: „Kui Kristin emaga koolimajja jõudis, ei olnud tal aimugi, et tema tulevased töökohad on samuti seotud Kuressaare Gümnaasiumiga. Kristin tahtis väiksenä saada loomaarstiks, viiendas klassis parameedikuks, edaspidi küll ärijuhiks, klassiõpetajaks, sotsiaalpedagoogiks jne, kuni lõpuks jõudis oma kutsumuse – noorsootööni. Kristin ei olnud koolis kõige hoolikam õppija, sest tema kärsitus ja püsivus ei lasknud alati asjadesse piisavalt süveneda. Kuid tema süda on alati olnud õiges kohas ja see on minu jaoks kõige tähtsam! Ma olen õnnelik ema, sest ma olen väga hoiatud ja armastatud. Kristin on maailma parim laps!“

Kristini enda esimene mälu pilt koolist on selline: „Neljanda korruse rohelised pimedad koridorid. Maja tundus nii suur ja emaga koos koolis kaasas käimine oli maailma kõige ägedam asi. 1. septembril oli nii uhke tunne siia majja tulla ja olla ise osa sellest majast. Mäletan, et 12. klassi kõrval aulasse sammudes nägin seina ääres väga palju tuttavaid nägusid – kooli töötajate näol.“

„Kristin oli väike armas tuulepea,“ meenutab Kristini esimene õpetaja.

Õpilasena

12. klassi lennuraamatusse kirjutasid klassikaaslased nii: „Meie emme, kes kaitseb kõiki nagu emalõvi, kui vaja. Ta on asendamatu 112 või siis 911 USA-päraselt, kus abi vaja. Teist nii südamlikku ja tolerantset tüdrukut vist meist keegi ei tea. Kui Pucki ütleb vait!, siis klass jääb vait või kihistab heatahtlikult Kristini kärsituse peale naerda:) Pole vist kunagi tigateda näoga vastu jalgutanud. Kui talle otsa vaadata, on alati taolise ilmega, et teab, et just temast räägiti! Nii nunnud oled ikka, Pucki! :)“

Personalitöötajana

Kristin töötas sööklas ühe aasta nõudepesijana ja poolteist aastat klienditeenindajana ning oli sööklas väga tubli. Parim iseloomustus on vist see, et ta tõesti ei löönud ühegi töö ees risti ette ehk siis tahtis alati igal pool abis olla ja kaasa rääkida.

Kolleegina

Nii tema kehakeel kui ka kirjakeel on alati kolleegi toetavad. Siinkohal üks väike lõik opslistist, iseloomustamaks Kristinit: „Saadan teile juhendi ja ajakava, mille järgi orienteeruda. Kui midagi jääb segaseks, siis kindlasti küsige. Olen valmis teiega ka kokku saama ning küsimustele vastama. Ja kui teil on endal veel ettepanekuid või tähelepanekuid, siis need on teretulnud.“

Klassijuhatajana ja huvijuhina

– Kristin on väga tore ja rõõmsameelne. Alati kui teda koolis näen, siis tal on rõõmus nägu!

– Ta on tore ja lahke. Ta on hooliv ja soe inimene (soe inime- ne ehk hea inimene).

– Kristin on alati rõõmus ja teeb nalja. Ta on väga hea klassijuhataja.

– Kristin on nii tore ja oskab meisterdada.

Kristin on vahva ja tore, hea iseloomuga inimene. Temaga saab nalja ja alati, kui on abi vaja, aitab meid Kristin.

Ühesõnaga: ta on kena, ilus, abivalmis, hooliv, tundlik, rõõmsameelne, tore, lahke, soe, hea, armas, sõbralik, vahva, huumorimeelne, lahe, lõbus, maailma parim õpetaja.

Mina ja Kuressaare Gümnaasium

Kuressaare Gümnaasiumil on minu südames alati oma koht olnud. Ma olen selles koolis üles kasvanud mitte ainult füüsiliselt, vaid KG on voolinud mind selleks inimeseks, kes ma täna olen ning selle eest olen ma tänulik kõigile, kes mind nii õpilase kui hiljem ka töötajana motiveerinud ja suunanud on. Kuressaare Gümnaasium on täis inspireerivaid inimesi, kellelt iga päev on midagi õppida. KG pakub mulle väljakutseid ja tööroõmu. Pean enda töö juures kõige olulisemaks ning meeldivamaks osaks õpilasi, kes mind iga päev õpetavad ja pakuvad mulle võimalust vaadata maailma nende silmadega. Igal eluetapil on omad mõjutajad, aga ühine tegur

on inimesed. Inimesed hoiavad mind KGs. Ma arvan, et see oli põhikoolis, kui ma otsustasin, et minust saab kindlasti õpetaja. Aja jooksul tahtsin ma ka psühholoogiks saada (ei tea küll, miks). Kõiges selles mängib suurt rolli minu ema, kelle suhtlemine oma õpilastega oli inspireeriv. Ma tundsin ja tunnen nii suurt uhkust tema üle ja selle üle, kui suurt rolli ta mõne inimese elus on mänginud. Teadsin kindlasti, et mina tahan ka saada inimeseks, kes suudab kellegi päeva paremaks muuta. Inimeseks, kes oma olemusega täidab tühikuid.

Õppija rollis väljaspool Kuressaare Gümnaasiumit

Peale Kuressaare Gümnaasiumit läksin ma Kuressaare ametikooli ja 2010 sain lapsehoidja kutse. Aastal 2015 õppisin Tartu Ülikoolis pedagoogikat ning alates 2017. aastast õpin Tartu Ülikooli Viljandi kultuuriakadeemias huvijuht-loovtegevuseõpetajaks. Elu mängis mulle selle viimase õpingu ise kätte. Olen pendeldanud pikalt, et täpsustada, kelleks ma saada tahan. Tunnen praegu, et see on just õige aeg ja koht. Tunnen, et olen leidnud elukutse, mida tehes saan ma oma tööd armastada, ning vahel ei jõua ma esmaspäeva ära oodata, et tööle minna – see ju ometi ütleb midagi.

Allan Chalmers on öelnud: „Õnn tähendab, et sul on, millega tegelda, keda armastada ja millele loota.“

Palju õnne kogu koolipere poolt!

Reet Lasn

Ann Tarkin kevadisest Brüsselis.

Foto Svea Tarkin

meelde mitu erinevat asja korraga. Meie väga ühtehoidev klass, teatriõhtud, võimlemisvõistlused, Ariita Sepa matemaatikatunnid, klassikaaslaste visatud naljad, mis on kõik ühte vihikusse talletatud, algklasside lapsed, kes sulle vahetunni ajal peaga kõhtu jooksevad, sööklajärjekorrad ja ahjukana riisi ja külma kastmega!

Missugune õpilane Sa olid? Üks vahva juhtum KG ajast meenutuseks õpetajatele ja teada saamiseks praegustele õpilastele

Ma arvan, et üldjuhul olin ma üsna tubli ja eeskujulik õpilane. Küll aga oli olukordi, kus proovisin lihtsalt võimalikult vähese pingutusega hakkama saada. Kümnenndasse klassi tulilin mina Kuressaare Vanalinna koolist, aga enamik minu uuest klassist oli esimesest klassist saati KGs õppinud ning seetõttu ka ujumistunnis osalenud. Kuigi ma suutsin vee peal püsida üsna edukalt, siis igasugune krooli ja konna ujumine oli siis ja on siia maani minu jaoks müsteerium. Nii mitmelgi korral proovisin õpetajaga kaubelda, kas võin 50 meetri krooli hindele ujumise asemel ujuda 25 meetrit koera ja hinde kätte saada ning vähemalt ühel korral saime ka kaubale. Ka suusatunnis sai kahekilomeetriselt ringilt põigatud õpetaja teadmata kilomeetrisele ringile, selleks et siis tükk aega metsanurga taga aega surnuks lüüa, et lõplik kahe kilomeetri aeg liiga kahtlaseks ei kujuneks.

Mida Sa elus (veel) teha tahaks, kui raha või aeg ei oleks takistuseks?

Neid asju on nii palju! Kõigepealt kindlasti palju reisida ja keeli õppida, omada toredat kodu ja ehk midagi ka juurde õppida.

Üks soov seoses oma vana kooli, Kuressaare Gümnaasiumiga

Loodan, et KG on siiani sama tore, kui ta oli siis, kui mina seal õppisin!

Eve Tuisk

Elu pärast KGd – Ann Tarkin

Gümnaasiumis väitluspiisikuga nakatunud Ann Tarkin läks pärast KGd ülikooli õigusteadust õppima, täiendas end Moskvast Vene õiguse ja inimõiguste vallas ning on nüüdseks juba advokaat, kuid leiab, et võiks veel midagi juurde õppida. Ta jumaldab Moskva linna, kuid elab praegu hoopiski Brüsselis. Oma gümnaasiumiajast meenuvad Annile Ariita Sepa matemaatikatunnid ja ahjukana riisi ning külma kastmega.

Olid 34. lennu c klassi õpilane ja Sinu klassijuhatajad olid Kaja Puck ja Eneli Vahar. Kas ja kuidas on KG mõjutanud Sinu praeguseid valikuid?

Üsna palju on mõjutanud. Keskkooli ajal hakkasin tegelema väitlemisega, mis suunas mind õigusteadust õppima. Samuti olen nüüdseks Eesti Väitlusseltsis tegev olnud juba mitu pikka aastat, mis omakorda on mulle andnud palju erinevaid kogemusi ja tutvusi. Ütleme nii, et üks asi on viinud teiseni.

Sinu ema oli Su emakeeleõpetaja. Kuidas see toimib? Kas läks segamini ka, millal ta on ema, millal õpetaja?

Eks ma ise alguses mõtlesin ka, et ei tea, kuidas see täpselt toimima hakkab. Samas olin ma kooliajal ikkagi hea õpilane ja seega ma usun, et kumbki meist liigselt ei pabistanud. Marit naljatles kohe esimeses tunnis, et oma tütrele ta hakkab otse loomulikult ainult viitesid panema. Üldiselt oli olemine aga selline nagu igas teises tunnis. Ema ja õpetajat tunni ajal segamini ei ajanud. Ainus raskus oli muidugi kontrolltöö ajal teeselda, et olen „Tõe ja õiguse“ neljanda osa põhjalikult läbi lugenud, kui ema teadis väga hästi, et kodus seda raamatut raamaturiulist viimaste kuude jooksul välja võetud ei ole.

Kui panna omavahel väitlema Ann Tarkin ja Marit Tarkin, kumb võidaks?

Küsimus siinkohal, ma arvan, on pigem selles, kumb enne ära väsis ja alla annab.

Mis „juhtus“ pärast KG lõpetamist, kus õppisid-elasid? Millest selline valik nagu Moskva?

Kohe pärast keskkooli kolisin Tartusse, et õppida Tartu Ülikoolis õigusteadust. Mu esialgne plaan oli lõpetada seal nii bakalaureus kui magister ja nii see ka lõpuks läks. Magistriõpingute ajal tundsin, et tahan ka välismaal ära käia, kuna keskkooli ajal jätsin vahetusõpilaseks mineku mõtte sinnapaika. Minu jaoks oli nii keskkooli ajal kui ka hiljem ainult üks valik – Venemaa – ning eelistatult Moskva linn. Ma ei oska seletada, miks just selline valik, kuskile mujale ma lihtsalt otseselt ei tahtnud minna. Oli selline tõmme. Moskvast elades tundsin end iga sekund, nagu oleksin just koju jõudnud, seega õigustas see valik end igati. Õppisin Moskvast edasi õigusteadust, põhirõhuga just Vene õigusel ja inimõigustel ning läheksin sinna iga kell tagasi. Minu arust väga põnev ja mõnus koht püsivalt elamiseks. Kuna Tartu linn minus kunagi erilisi emotsioone ei tekitanud, siis kolisin Moskvast naastes kohe Tallinnasse, kus hakkasin tööle esialgu juristina ning hiljem advokaadina. Nüüdseks olen ka Tallinna hetkeks maha jätnud ja jõudnud Brüsselisse.

Oled elanud kahes suurlinnas, Moskvast ja Brüsselis, viimases, tõsi, veel väga vähe. Kumb on rohkem Sinu linn esimeste muljete põhjal ja miks? Mis teeb linnast Sinu linna?

100% Moskva. Ma ei oska selgitada, miks. Juba 9. klassi lõpus, kui käisin Moskvast keelelaagris, oli selline äratundmise hetk, kus sain aru, et see linn mulle meeldib. Seitse aastat hiljem läksin sinna päriselt elama ja tunne oli täpselt selline, nagu oleks üle pika aja koju jõudnud – et just siin ma pean olema ja siin on hea. See tunne ei läinud ära ka siis, kui -20kraadises külmas pidin ennast tiptunnil metroosse suruma, et 30 minutit koju sõita. Kui kõik otsad oleks elus nii kokku jooksnud, siis ma hea meelega olekski jäänud

Moskvasse elama. Kogu Moskva suurus, kultuur, võimas metroo, vene keel, suvine Gorky park ja talvine Punane väljak tegid sellest täpselt minu linna. Läks aga hoopis nii, et nii töö- kui ka eraelu sidusid mind hoopis teiste kohtadega ja ka Brüssel on siiani olnud väga mõnus.

Mis on kolm kõige olulisemat-põnevamat asja, mis on Sinu elus juhtunud pärast KG lõpetamist? Kui palju puutud oma tegemistes kokku teiste KG vilistlastega?

Mitmed KG vilistlased ja eelkõige vanad klassikaaslased on siia maani mu lähedasimad sõbrad, kellega suhtleme väga tihti. Pärast keskkooli lõpetamist paratamatult see suhtlus-ringkond jäi veidi väiksemaks, aga kõik need, kes olid mu parimad sõbrad keskkoolis, on seda suures plaanis siiani.

Kui kirja panna kolm kõige olulisemat-põnevamat asja, mis minuga pärast keskkooli juhtunud on, siis kindlasti Moskvast elamine ja õppimine, advokatuurieksami sooritamine ja ametlikult advokaadiks saamine ning – kuigi see on alles algusjärgus –, siis ilmselt ka Euroopa Komisjoni heaks töötamine.

Millega praegu tegeled? Mis Sa arvad, kas tuled kunagi Saaremaale tagasi? Mida üldse Saaremaa Sinu jaoks tähendab?

Praegu elan ja töotan Brüsselis. Läbisin tiheda konkursiõela ning olen Euroopa Komisjoni õigustalitluses praktikal, mis on väga põnev väljakutse.

Saaremaale püsivalt tagasituleku osas on raske midagi ennustada. Vähemalt lähitulevikus tundub, et tagasituleku plaane ei ole, nii töö- kui ka eraelu on seotud hoopis erinevate ja kaugemate kohtadega. Saaremaa on aga siia maani väga mõnus ja kodune ning tagasi tulla ja külastada on alati tore.

Mis on esimene mõte, kui kuuled oma vana kooli nime – Kuressaare Gümnaasium?

Ei ole sellist konkreetset esimest mõtet, küll aga tuleb

Kristel Paju – iga uus klass on uus rõõm ja vastutus

Täna tähistab pere ja sõprade seltsis 35. sünnipäeva 5.a ja 12.a klassijuhataja Kristel Paju.

„Juba 35.“ lausub Kristel rõõmsalt ja lisab, et on selles eas, kus vanus on vaid number. Sünnipäevi tähistab Kristel traditsiooniliselt parimate sõprade ja perega. „Jõululaud läheb sujuvalt üle sünnipäevalauaks. Siis tuleb paar päeva pühadevahelist pausi ja jätkub aastavahetuse tralliga,“ selgitab Kristel, et jõuluvahetajad on tal alati meeldivalt aktiivsed olnud.

Õpetaja on Kristel tänaseks päevaks olnud kaksteist aastat. Ta ei leia, et see antud ameti juures pikk aeg oleks: „See annab vaid aimduse õpetamise võludest ja valedest.“ Siiski on tema hinnangul selle perioodi jooksul õpetamine ja õppimine palju muutunud, kuna ka noored on muutunud. „Arvan, et olen kasvatanud kaheteistkümnelt aastaga n-ö paksu naha, püüdnud mitte uppuda bürokraatiasse, õppinud aega paremini planeerima. Seda tööd ei saakski teha, kui päevad ei pakuks avastamisrõõmu – iga päev on väljakutse, iga uus klass on uus rõõm ja vastutus,“ mõtiskleb Kristel.

Eriliselt on sünnipäevalapsel hinges tema enda klassid. „Unustamatu kogemus on olnud kahte klassi korraga juha-

tada. Järgmist aastat on raske isegi ette kujutada ilma armsate „pätudeta“ (12.a klassi õpilased, toim.).“ Kaheteistkümnendike on Kristel läbi gümnaasiumi juhtinud koos Inge Jalakaga.

Teadlik otsus hakata õpetajaks sündis Kristelil keskkooli lõpus. „Läksin katsetama nii kehakultuuri kui klassiõpetaja eriala, aga katsete katumise tõttu valisin ikkagi klassiõpetaja kutse,“ meenutab ta. Oma osa mängisid selles ka sõbrannad, kes läksid samuti klassiõpetajaks õppima. „Mina tuln saarele tagasi, nemad on praegu õpetajad Tallinnas,“ lisab Kristel.

Tänase sünnipäevalapse jaoks on alati erilisel kohal olnud perekond. „Mul on suurepäraseid pojad, kui nad vaid nii kiiresti suureks ei kasvaks. Kes on väikeste lastega kodus, ärge kiirustage tagasi tööle, nautige seda perioodi. Kinkige ja võtke oma lähedaste jaoks aega,“ soovib ta. Samuti vajaksid Kristeli hinnangul inimesed rohkem aega iseenda ja sõprade jaoks: „Nii nagu kaunis aed, nõuab ka sõprus palju aega, hoolt ja pühendumust. Alustuseks püüa ise olla hea sõber!“

Raido Kahm

KG õpilaste lemmikõpetaja 2018/2019. õa
Foto Gert Lutter

Kes suudaks defineerida defineerimatut? Palju õnne, Marit Tarkin!

Meie katsed määratleda või isegi kirjeldada Marit Tarkinit tema esimese tõsisema juubeli puhul jooksid totaalselt liiva. Selle asemel kogusime kokku mõned tähtsamad hetked kirjeldamaks seda sügisetüdrukut.

Mariti elus tähtsate inimestega vesteldes kajas läbiva joonena sõna – suhted. Neid on ta loonud ja hoidnud läbi pere- ja koolielu ja mulle tundub, et just head suhted on aidanud tal saada olla just selline Marit, nagu teda täna tunneme.

Mariti kahele üsna vastandlikule poolele on andnud selgituse vanem õde Monika, meenutades, et väga väikse koolitüdrukuna oli Maritil kodus esimene asi puggeda diivaniurka ja seal põhjalikult pöialt imedes päev enda jaoks ilmselt selgeks mõelda. Samas meenutab ta, et esineda meeldis talle ka juba väiksesena. Marit kasutas ilmselgelt ära iga võimaluse, näiteks Mariti armastatud tädi Li juubelil kandlemänguga esinedes. Õde Monika nendib, et enesekindlus ja kangus löid tema nooremal õel välja juba väga varakult.

Läbi kogu elu on Mariti kõrval olnud küll kaaspeaosalise, küll taustajõuna pinginaaber Kaie, kes meenutab: „Kuigi Marit oli kindel autahvli-tüdruk, siis ei olnud ta mingi tuupija või viite tagaajaja. Uudishimu, uute teadmiste lennult haaramine ning kooliskäimise mõnuga võtmine on märksõnad, millega võiks iseloomustada Mariti suhet õppimisega. Võin küll eksida, aga minu meelest kuulus uksepoolse rea viimane laud alates neljandast klassist kuni kooli lõpuni välja meile Maritiga. Eesistujate, tavaliselt siis Andrus ja Tarmo selja taga saime Maritiga meie jaoks igavamate tundide ajal tegeleda muude asjadega, näiteks laevade pommitamise mängu mängimisega. Mis seal salata, eks seda sai tehtud ka kirjandustundide ajal, aga nähtavasti pigem selliste nõuka-ajal kohustusliku kirjanduse hul-

ka kuulunud raamatute nagu „Noor kaardivägi“ või „Polgu poeg“ analüüsimise ajal.“

Ja jätkab: „Marit oli väga hea suhtleja ja organiseerija. Mingitel aastatel käisid õpilased tundide ajal koolisöökla abiks laudu katmas ja muid lihtsaimaid abitoide tegemas, eesmärgiks nähtavasti lastes tööharrumuse kujundamine. Marit oskas meile valida alati sellise päeva, millal menüüs olid meie lemmiksöögid, tähendas sööklas abistamine ju soovi korral mitut lisaportsjoni.“

Kaie ei unustnud ka lust-

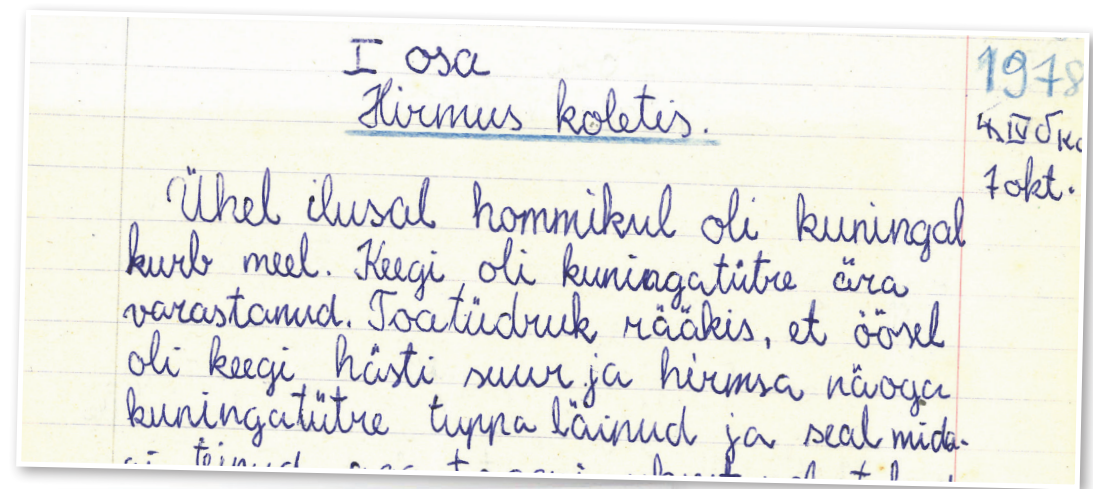
likumat poolt: „Trikkide algataja oli Marit kindlasti ka. Nii kuulus ta nende hulka, kes nõ pritsipeo-perioodil mõtles välja kavalaid pritsipudeleid, millega poisse tõhusamalt ja õpetajate silmale märkamatuks märjaks kasta. Lõppes see muidugi õpetaja Metsmaa korraldusel füüsi-kaklassi põranda poonimisega, aga seegi sai tehtud lustiga. Kooliskäimine oligi minu meelest põhikooli seitsmendas ja eriti kaheksandas klassis väga tore ning seda just tänu klassikaaslastele, nii et ma ei tahtnud üh-

tegi koolipäeva vahele jätta, isegi mitte siis, kui haigus kimbutama kippus. Selles, et meil nii tore klass oli, oli Maritilgi väga suur roll. Ja lõpuks: poisse tiirles Mariti ümber alati kadedaks tegevalt palju.“

Ülikooliaegadest saati sõber Merle meenutab Mariti erakordset oskust õppida tugevalt liidritelt. Nii on Mariti elust meenutada seik, kus ülikooli 4. kursusel oli kohustuslik läbida pedagoogika ajaloo kursus,

mida luges „peda“ kardetuim, ent hinnatuim õppejõud Lembit Andresen. Pooled loengud, kuhu ükski üliõpilane ette valmistamata ei julgenud minna, seljataga, tegi Marit otsuse, et just Lembit Andresenist peab saama tema kursusetöö juhendaja, sest ainult nii on kindel, et tal ei teki hetkekski ühtki vabandust midagi edasi lükata või tegemata jätta. Või et töö üldse pooleli jääks. Nii juhtuski.

Püüe paari tekstilõiguga kir-

aastatel tuule tiibadesse saanud väitlusklubi, kust sirgunud vabariigiski ilma teinud väitlejaid. Rääkimata lugematutest luulekonkurssidest ja etlemiskonkurssidest ja aktustest ja galaõhtutest, mis kõik Mariti leebel, ent kindlal käel juhendamist saanud.

Ja lõppude lõpuks ei saa me unustada lihtsat, igapäevast tööd õpetaja ja klassijuhatajana, mille sisu on ilusti kokku võtnud Mariti praeguse, 11.a klassi õpilane Merilin: „Marit on eeskujuline! Kogenud, tark, tugev naine ja meie kõigi päike. Pole olukordi, mil temaga hätta jääks ja millal ta ei naerataks. Marit tuleb välja igast olukorrast ja tal on alati varuks plaan B ja kui ka see ei tööta, on olemas C. Kõige rohkem imetlen ma teda selle tõttu, kui hästi ta oskab kõigiga suhelda. Oskab olla kurb, kuri, rõõmus, kui on vaja. Teda iseloomustavad nii paljud sõnad, kuid kõige rohkem on ta minu jaoks salakaval, ma ei saa kunagi aru, mida ta mõtleb. Me armastame Sind just sellisena, kuidas Sind näeme! Palju õnne, Marit, ja kõike kõige värvilisemat!“

No tõesti, Merilin, võtsid meil sõnad suust ja luba, et ühineme kogu kooliperega Sinu õnnitlustega Maritile. Jõudes imestada, millal ta jõuab „tubli ema ja naine“ veel olla!!!

Ave Jõgi

jeldada Mariti pea kahtekümend viite tööaastat ei tundu üldse adekvaatse mõttena, sest tõttu püüan reastada tema teatähised meie koolis, rakendades suvalise järjestuse printsiipi. Niisiis – loed Suur Teatriõhtu, mõtled – Marit, kes on kogu kooli tõmmanud enneolematu teatripaanikasse heas mõttes, kus nii mõnelgi aastal on Mariti lavastatud konkursi vaheklipid ületanud publikumenu poolest

ka mõned lavastused. Või siis uus koostöö meie kooli pedagoogide peres – Aegade Õpside Klubi –, mis käib koos õhinapõhisuse põhimõtte ja on loodud koolitundide ning kolleegidelt õppimise elavdamiseks. Samuti võib Maritit lugeda õppijat toetava hindamise „maaletoojaks“ meie koolis. Ei saa märkimata jätta kooli ajalehe Meie KG peatoimetajana tegutsenud aastaid. Aga ka eriti viimastel